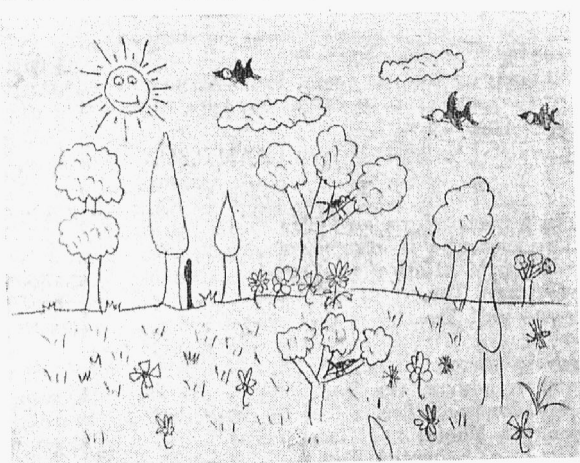
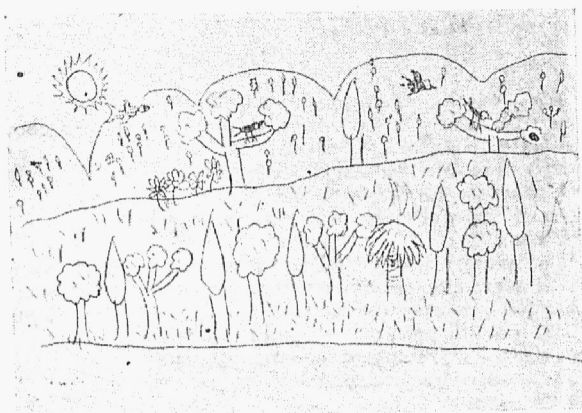
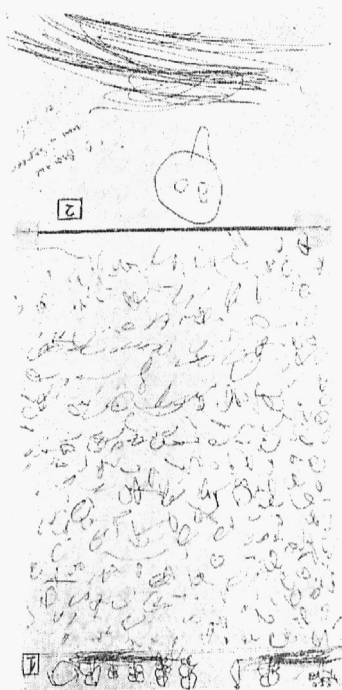

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

★ Η ΤΑΡΙΑ μελετάει με προσοχή την παιδική γλώσσα, πιο πολύ με καρδιά και πολύ πιο λίγο με νου, σαν μία μοναδική στην ουσία και στην αξία διάσταση της ανθρωπιάς· με πιο πολύ θάμπος παρά γνώση. Απ' την αρχή το δηλώσαμε και το δείξαμε σ' όλες τις ΤΑΡΙΕΣ. Στην 5η ΤΑΡΙΑ ζητήσαμε αυτό που επαναλαμβάνουμε πάλι: οτιδήποτε παιδικό, ως παναλαμβάνουμε πάλι: οτιδήποτε παιδικό, ως μās σταλεί. Παράδειγμα τὰ παρακάτω, μα-

γραψε τις σκέψεις του ανάμεσα στα δχτώ και στα έννια του. Τα ποιήματα της Ξένης είναι από το βιβλίο της, βγαλμένο απ' τὰ ΟΣΤΡΑΚΑ τὸ 1972, εκτὸς κυκλοφορίας, σὲ λίγα ἀντίτυπα καὶ μοιρασμένο σὲ φίλους. Τὰ ἔγραψε ἀνάμεσα στὰ ἔξι καὶ τὰ έννια της.

Στὸ πρῶτο της σχέδιο ἡ Στεφανία τὰ λέει ὅλα, τὰ δικά της ὅλα, ὄχι ἐκεῖνα τὰ τραχιά, χοντροκομμένα δικά μας ὅλα. Σκεφθεῖτε πόσο

ξεμένα μ' ἓνα πρόχειρο κοίταγμα: Πρῶτα ἀπ' τὰ παιδιά μου κι ἔπειτα ἀπὸ μιά δλόκληρη τάξη, ἕκτη δημοτικού (κι εὐχαριστῶ τὸ δάσκαλό της κ. Χο. Μονάντερο γιὰ τὴ βοήθεια του καὶ τὰ παιδιά γιὰ τὴν ἄδεια νὰ δημοσιεύσω τὰ λόγια τους).

Ἡ Στεφανία εἶπε τὰ λογάκια της αὐτὰ γύρω στὰ τοῖμά της χρόνια της. Ὁ Λάμπρος ἔ-

πὸ καλὴ εἶναι ἡ γλώσσα της· ἡ ἴδια αὐτὴ γλώσσα μᾶς δίνει στὸ ἄλλο σχέδιο ἄλλη μορφή: «Ὁ Θεοῦλης καὶ ἡ θάλασσα».

Τὰ δυὸ σχέδιά του ὁ Λάμπρος τὰ εἶχε φτιάξει γιὰ τὸ βιβλίο της ἀδερφίς του.

★ Πρέπει μ' ἔμφραση νὰ σημειώσουμε πὼς ἡ ΤΑΡΙΑ δὲν τὰ δίνει ὅλ' αὐτὰ σὰν ἀξιοπεριεργα, ἢ γιὰ ξάφνιασμα ἢ γιὰ καλόκαρδα χαμό-

γελα. Τὰ δίνει γιά μελέτη. Γιατί ἡ ΤΑΡΙΑ
τείνει πρὸς τὰ παιδιὰ, πρὸς τοὺς γονιοὺς παι-
διῶν καὶ τοὺς πιστοὺς τῶν παιδιῶν.

Σωκρ. Α. Σκαρτσῆς

Α

- ☆ Τὰ βουνὰ εἶναι σπιτάκια.
- ☆ Τὴ χρώμα εἶναι ὁ μπαμπάς σου;
- ☆ Ποὺ πάει ἡ νύχτα;
- ☆ Ἡ νύχτα μπαίνει. στὸ χῶμα. Κάτω ἀπὸ τὴν
ἡμέρα εἶναι ἡ νύχτα.
- ☆ —Θὰ γράψω τὰ λογάκια σου.
- ☆ —Νὰ τὰ κάνεις φωτογραφία.
- ☆ Πῶς εἶναι ὁ παππούλης καὶ ἡ γιαγιά τώρα;
ρα ποὺ εἶναι στὸ χωριό;

ΣΤΕΦΑΝΙΑ

- ☆ Πῶς μπορούμε νὰ αισθανόμαστε; Πῶς μπο-
ροῦμε νὰ ἀκούμε; νὰ βλέπουμε; νὰ σκεφτόμα-
στε; *Ολα μας εἶναι παρὰ ξένα.
- ☆ Ἐγὼ εἶμαι στὴ θέση μου. Στὴν δικιά μου
ψυχὴ. Φαντάζομαι τὴν θέση τῶν ἄλλων. Δὲν
μπορῶ νὰ ξέρω τί σκέφτονται, τί ἔχουν στὴν
ψυχὴ τους.
- ☆ Πῶς περνάει ὁ καιρός; Τίποτε δὲν κουνιέ-
ται. Ἡ νύχτα μᾶς φανερώνει λίγο τὸν καιρό.
Εἶναι βέβαια καὶ αὐτὸ ἓνα θαῦμα.
- ☆ Πῶς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, τὸ μυαλό, ἐνῶ δὲν
ἔχει τίποτε σπουδαῖο παρὰ γραμμὲς μαῦ-
ρες, μᾶς κάνει νὰ σκεφτόμαστε, νὰ κάνουμε
λάθος ἢ σωστό;
- ☆ Θὰ μπορούσε ὁ κόσμος νὰ ἔχει τὸ κλάμα
γιὰ γέλιο καὶ τὸ γέλιο γιὰ κλάμα; *Ἡ μόνο τὸ
ἀντίθετο, ὅπως καὶ τώρα;
- ☆ Οἱ σκέψεις ὅτι σκέφτομαι ἓνα πρᾶγμα καὶ
ἔπειτα ἓνα παρόμοιο, καὶ ἔπειτα βαριέμαι νὰ τὰ
πῶ, με βασανίζουν.

ΛΑΜΠΡΟΣ

1

“Ὅλη ἡ φύσις γέρνει μαζί Του
καὶ τὰ λουλούδια καὶ αὐτὰ πονοῦν,
καὶ ὅταν στὴν πλάση τὴν τελευταία
ἀφήνει πνοή Του,
γέρνουν μαζί Του.

Βροντὲς παντοῦ
ἀνεβαίνει ἡ ψυχὴ Του
καὶ ἡ πλάση μαζί Του.
Σκουίζει ἡ Μαρία,
ἡ Παναγία, ἡ δύναμή Του.

Γέρνουν τὰ δέντρα,
γέρνουν μαζί Του.

2

“Ἡλιεμου μεγάλῳχαρε,
λούσου στὸ ποτάμι
μάνι μάνι μάνι,
καὶ καλὸ σεργιάνι.

3

Ἡ πίπα τοῦ παπποῦ.
Μέσα σ’ αὐτὴν
τὰ τεῖχη τοῦ Ἰλίου
καὶ ἡ παγοπλία
ἡ κεντημένη μὲ παπαροῦνες.
Το αἷμα τῶν πολεμιστῶν.

4

Μέσ’ ἀπ’ τὰ τεῖχη τοῦ Ἰλίου
δυσὸ μικρὰ κορίτσια τραγουδοῦν
καὶ ἡ μάχη κοπάζει.
Μὰ λίγο λίγο
τὰ μαῦρα σύννεφα
ἀπλώθηκαν.
Ποιὸς ἐμάρανε
τὰ μικρὰ μας τριαντάφυλλα;

5

Ἡ γῆ
δυσὸ βουνὰ
ἓνα λουλούδι.
*Ολα ἀπὸ τὸ φύλλο
μᾶς μαργαρίτας.

6

Ἡ χιονοσκέπαστη κορφὴ
στὴ φαντασία
μικρὸ γαρίφαλο.

7

Γαλάξιος οὐρανός!
Πουλιά πετοῦν,
χαιρετιοῦνται! θαῦμα!

8

Ὁ βοριάς βουίζει. Μὲ φωνάζει.
Πρέπει νὰ τρέξω.
Θὰ με συμβουλέψῃ.

9

Ἐν ἄλογο καλπάζει.
Εἶν’ ἐλεύθερο.
Μοῦ θυμίζει τ’ ὄνειρό μου.

10

Ἐπῆρα ἐν’ ἀχλάδι.
Ἐθυμήθηκα,
ἐθυμήθηκα τὴν καταπράσινη γῆ.

11

Ἐνα καλάθι μὲ φρούτα,
κοιτάζει τὸ βουνό.
Ἐχει τὰ στολίδια του.

12

Τὰ ἐλαφάκια χορεύουν,
τ’ ἀηδόνια τραγουδοῦν,
οἱ χελῶνες παίζουν τὸ μπανο.

13

Παίζει μὴ ἀρπα,
τρέμει ἓνας κρήνος,
ἓνα λουλούδι.

Τὸ ἀγιόκλημα κουνιέται
καὶ ὁ γούλλος τραγουδᾷ.
Δυὸ μικρά, καλὰ παιδιὰ.

Ζωγραφίζω,
χορεύω,
ποιῶ ἀπ' τὰ δυό;

Ὁ ἥλιος λάμπει,
ὁ κάμπος γελά.

Ἐνας γελά,
ἕνας κλαίει.

Ἐνας κάμπος,
μὰ πηγὴ.

ΞΕΝΗ

B

1— Ἐνας ξανθὸς μήνας πῆγε ἀπὸ τὸ βουνό, ἔστριψε στὸν κάμπο καὶ ἔφθασεν στὴν πόλι. Εἰς αὐτὴν διαδέχθηκε τὸν Αὐγουστο. 2— Κάθομα στὴν χαρὲκα καὶ βλέπω τὶς χοντρὲς ψυχάλες πὺν πέφτουν ἀπὸ τὸν οὐρανό... (Δημ. Τουλιάτος).

1.— Τὰ ἄστρα ἐπάνω εἰς τὸν οὐρανὸ φαίνονται σὰν μικρὰ διαμαντάκια καὶ κολλημένα ἐπάνω εἰς τὸν οὐρανό. 2.— Ὁ οὐρανὸς εἶναι κατὰμυρος μέσα εἰς τὸν κατὰμυρο οὐρανὸ ξεχωρίζουν τ' ἀστεράκια... (Νικ. Παπαδάτος).

1— ...Μικρὲς ψυχάλες ἔπεφταν... μετὰ μεγάλωσαν καὶ ἔγιναν σκέτη βροχή. 2— Τὸ φεγγάρι τώρα σὰν μεταλλικὸς δίσκος φαίνεται στὸν πελώριο καὶ ἀπέραντο οὐρανό. (Νικ. Μανουῆλιας).

Θὰ πῆγαινα περίπατο στὸ πρῶτο πόδι τῆς πανέμορφης Χαλκιδικῆς (Γεώργ. Καπετανάκης).

1.— Τὰ ἔλατα μοσχολοιοῦν καὶ ἡ πρωινὴ δρόσος κάνει τὰ ἔλα πὺν ξεκούραστα. 2— Τὴ σιγαλιά, τί ὠραία πὺν εἶναι! 3— Ὁ ἥλιος πὰ ἔχει ἀρχίσει νὰ φωτίζει ὅλο τὸ βουνό. 4— Ἀπὸ τὸ στόμα του ἀντηχοῦσε στὰ γύρω σπιτία ἡ φωνὴ «Φρέσκα ψάρια — φρέσκα ψάρια» (Κων. Κωνσταντακόπουλος).

Σκέπτομα ἂν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἐταξίδευσε εἰς τὸ μέλλον καὶ εἶδε αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ τὰ ἔγραψε. (Ἀθαν. Σωτηρόπουλος).

Τὸ βράδυ ὅμως ὁ κυρ-Γεράσιμος πέθανε καὶ ἡ βαρκούλα καὶ τὸ πανέρι μένουν ἔρημα καὶ τὰ κτυπᾷ τὸ κύμα. (Ἄνδρ. Καραβότας).

1— ...Τὰ μοσχολοιοστὰ ψάρια πὺν μυρίζουν θαλασσινὸ ἄερα. 2— Τὸ ἀσήμι πὺν τὴν περιβάλλει τῆς δίνει κατὶ ἀνώτερον τῆς πραγματικότητος. (Γεώργ. Αὐγερόπουλος).

1— ...Ξυπνώντας ἕνα πρωινὸ μὲ τὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν καὶ τὸ θόρυβο τῆς βούσης μὲ τὰ χρυσάλλινα νερά ἀκουσα φωνές. 2— Τὰ δένδρα τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο ἔπεφταν σὰν

λαβωμένα. 3— Σὰν ἕνας ἄνθρωπος πὺν φουσκώνει καὶ ξεφουσκώνει — ὁ ἄερας — κάνει τὰ πάντα νὰ κουνιῶνται καὶ νὰ τρίβουν σὰν νὰ θέλουν νὰ σπᾶσουν. (Ἰω. Γεωργιόπουλος).

* * *

Ὁ τροῦλος νόμιζε πὺς δὲν ὑπῆρχε ἄλλα κρεμόταν ἀπὸ μιὰ χρυσὴ ἄλυσίδα. (Γκέλυ Μπαντιλέσκα).

Ὁ ἥλιος (...) προβάλλει πίσω ἀπὸ τὰ χρυσάλλινα βουνά. Στὸ διάβα του χαράζει τὶς μαῦρες κουρτίνες τῆς νύκτας. (Μαρία Μαρينوπούλου).

...καὶ ἡ θάλασσα ἦταν ἡσυχὴ ἀπὸ τὴν ζέστη τὴν πολλή (Χρυσ. Κλαουδάτου).

1— Ἐνα σύννεφο ἄφηνε τὸ αὐτοκίνητο πίσω. 2— Ἡ βροχὴ κτυπᾷ δυνατὰ στὰ τζάμια λὲς καὶ θέλει νὰ μῆ μέσα στὸ σπίτι. (Ἐβη Δ. Διμαντοπούλου).

Ὁ ἥλιος (...) ξεσταίνει τὸν κόσμον τοῦ γρηγορητάξιδον καραβιοῦ. Ὁ καπετάνιος στέκεται ἀμύθητος φρουρὸς μπροστὰ στὸ πλοῖο. (Γεωργία Ταγκαλάκη).

1— Οἱ ἀκτίνες τὸν ἔπεφταν ἐπάνω στὴν θάλασσα καὶ τὸ χρῶμα τὸ ὁποῖο εἶχε ἐλαμπύριζε μέσα στὰ μάτια μου καὶ φαινόταν σὰν βασίλισσα τῆς γῆς. 2— Σὲ ὅλα τὰ πρόσωπα τῶν παιδιῶν ἦταν ζωγραφισμένη μιὰ ξεχωριστὴ χαρὰ. Ἡ χαρὰ τοῦ διαλείμματος (Σταυρ. Μπεκιῶν).

1— Κατόπιν τρέχομε σὰν τὶς μελισσοῦλες πὺν ρουφοῦν τὸ γλυκὸ χυμὸ τῶν λουλουδιῶν. 2— Προβάλλει ἡ αὐγὴ ἡ ὀλοφώτιστη σὰν ἕνα ὄνειρο πὺν ἔρχεται μαζί μὲ τὴν ἡμέρα. (Γεωργία Κωστάζου).

Ἐκεῖνο τὸ διάλειμμα κράτησε περισσότερον ἀπὸ τ' ἄλλα καὶ ἔτσι καταλάβαμε τί θὰ πῇ ὁμόνοια, ἡσυχία καὶ ἀγάπη (Θεὼνη Μαρίνη).

1— Ὅλη ἡ χαρὰ ἔχει πλημμυρίσει σ' ὅλο τὸ σχολεῖο καὶ παντοῦ γέλια καὶ χαρὲς σκορπίζονται. 2— Ἡ αὐγὴ προβάλλει δροσολουσμένη σκορπίζοντας στὴ γῇ μύρο ἀπὸ ὄμορφα λουλούδια. 3— ...καὶ τὸ θρόισμα τῶν φύλλων ἔπαιζε μὲ τὶς πεταλοῦδες (...) τὰ ξωκίμα ἀρχισαν νὰ πηδοῦν σὰν τρελλὰ ἀπὸ τὴ χαρὰ τους. 4— ... τὸ πρόσωπό του λάμπει στὸν ἥλιο ἀπὸ τὸν ἱδρώτα. 5— Τὰ δένδρα γδύθηκαν καὶ φαίνονται σὰν ἑρᾶτα ἀνάμεσα στὸ μικρὸ χωριουδάκι. (Μαρία Μένου).

Τὸ σχολεῖο (...) φόρεσε τὸ καλὸ τὸν φρέσκα γιὰ ν' ἀγκαλιάσει ὅλα τὰ παιδιά. (Ἀρετὴ Μαντζάνη).

Τὸ Γυμνάσιο πὺν ἔχει μεγάλα σκαλοπάτια πὺν ἔχουν καὶ πολλὰ μαθήματα. (Νικολ. Δημοπούλου).

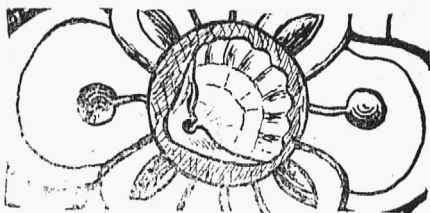
1— Οἱ τραγητὰ τραγουδοῦν γιὰ τὸ νέο κορσί. 2— Τὰ πράσινα δένδρα ἔμοιαζαν σὰν πράσινες κοπέλες πὺν ἐγέλαγαν, τραγουδοῦσαν, ἐχόρευαν. Ὁ χρυσόπορφυρος ἥλιος μὲς ζέστανε ὅσο μπορούσε. 3— Ἡ μεταξένια αὐγοῦλα προβάλλει. 4— Τὰ λουλούδια κοιμῶνται μόνο μερικὰ ἔλα κινεῖνται... (Αἴτσα Μπαράκου).

1— Τὸ γάρφαρο νερό τὸν ἐπότηζε τὰ λουλού-

δια και τὰ ἄλλα τῆς φύσεως πράγματα. 2—
 Ἐνα σκυλὶ γαυγίζει τὸν περαστικὸ πὺν βγῆκε
 νὰ σεριανίσῃ τὴν ὁμορφὴ νύχτα. 3— ..μία χει-
 μωνιάτικη νύχτα. Σωστή ἀέρ-νῃ θάλασσα φω-
 τὸς κάνει καὶ αὐτὲς τὶς σκιὰς ἀραχνοῦφαντες,
 ἀνάλαφρες, γεμάτες παράξενη ὁμορφιά. 4—
 Ὁ ἥλιος ξεπροβάλλει σιγὰ σιγὰ πίσω ἀπὸ τὰ δει-
 λὰ βουνά, πὺν περιέμεναν λίγο φῶς. Ξημέρωσε.
 (Σοφία Ψυχούλα).

..καὶ κοιτᾷ τὴν φύσιν καὶ ξαναθυμᾶται πὺς
 ζοῦσε ἡ μητέρα της... (Βασ. Σπανοῦ).

1— Τώρα πὺν οἱ πορφυρὲς ἀκτίδες παίζουν
 μὲ τὰ χρώματα, τὶς κορδέλλες, τὰ θανάτια καὶ
 τὶς καμαρωτὲς μας τσαντοῦλες... 2— Ξεκινού-
 σαμε (...) μὲ τὰ πρῶτα χρυσάφια τοῦ ἡλίου
 γιὰ τὴν μοκρὴ ψαθοκαλύβα στὴν ἀμμουδιά, μὲ
 τὸ μικρὸ τραπεζάκι της καὶ τὴν μοναδικὴ της
 καρδέλλα. 3—...τρέχοντας στὸ χαρούμενο κύμα.
 4— Σάν τῶν διατιόντων τὴ λαμπρὴ βροχὴ
 στὸν Αὐγουστιάτικο οὐρανό, μὲ χαρὰς προαγ-
 γέλματα, ἔτσι εἶναι ἡ καρδιά τῆς Ἑλενίτσας σή-
 μερα. 5— Μὲ τῆς αὐγῆς τὸ πρῶτο ἀλαφροπέ-
 ταγμα, σάν ὄνειρο πὺν ἦθε μὰζι μὲ τὴν ἡμέ-
 ρα, πρόβαλε. Καὶ ἦταν μικρὴ, πολὺ μικρὴ ἡ
 βαρκούλα, μὰ λαμπρὴ στοῦ ἡλίου τὸ πρῶτο ξε-
 πέταγμα. 6— (Ὁ φαρὰς) μὲ φωνὴ καθάρια,
 γεμάτη θαλασσινὴ μελωδία. 7— Καὶ θὰ ξεκι-
 νοῦσε μέσα στὸ χρυσοπόρφυρο δειλινό, σάν ὄ-
 νειρο πὺν παίρνει μὰζι τῆς ἡμέρας. 8— ..μέσα
 ἀπ' τὸν ἱερὸ ναό, πὺν ἔχινε τὸ πὺν γλυκὸ ἄρω-
 μα ἀπ' ὅλα τὰ γλυκὰ λουλούδια... 9— Καὶ ὅλα
 ξετυλίγονταν σάν ὄνειρο πὺν περνοῦσε τὰ ὄρια
 τῆς φαντασίας καὶ ἔφθανε τὸ ἀκατόρθωτο.
 10— Κάτι ἄγιο μὲ μετέφερε ἀπὸ τὸ ὕπαιθρο
 στὸν ἱερὸ ναό. 11— ...ἄγρια βροχή, πὺν ἐρά-
 διζε τὸ βραδυάτιο, ἤρεμο τοπίο. 12— ...νά-
 μουν κι ἐγὼ μὰζι τους (μὲ τὶς νιφάδες)! Θά-
 φευγα ἀπ' τὸν οὐρανό, καὶ θὰ στροβιλιζόμουν
 γύρω ἀπ' τὰ τρομαγμένα πουλιά, ἀπ' τὰ γυμνά
 δένδρα... 13— Μιὰ φωτεινὴ νεφέλη διασχίζει τὸ
 προαύλιο καὶ λέει τὴν στερνὴ τῆς «καλημέρας»
 (...). Ἐμεῖς βρισκόμαστε κάτω ἀπ' τὰ χρώ-
 ματα καὶ τὶς δροσιὲς τοῦ πρωϊνοῦ, καὶ παίζου-
 με ξέννοιαστα, χαρούμενα. Τρέχουμε ἀνέμελα
 στὸ ὁλοφῶτιστο προαύλιο, γελοῦμε, καὶ χορεύ-
 ονμε κάποιον ὁμορφὸ χορό, πὺν μιλάε γιὰ τὸ
 φῶς τοῦ ἡλίου, τὸ γαλανὸ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ
 πράσινο τῶν δέντρων. (Ξέννη Σκαρτσῆ).

ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΜΑΣ

Μεγάλη Παρασκευὴ

Πενθῆστε Αὐτὸν
 τὰ μάτια τῆς κόρης
 τὰ στεφανώνουν
 τῆς θλίψης οἱ μαῦροι κύκλοι,
 τὰ μάγουλα τ' ἀδύνατα
 τῆς εἰν' ὥχρα
 καὶ τὰ χεῖλη τῆς τρέμουν...
 Ἀρνήθηκε τροφὴ καὶ ἀγάπη
 στὸ θάνατο Ἐκείνου...

Ἐπιτάφιος

Γύραν στὸ πλάι
 τὰ κρίνα ματωμένα
 ἀπ' τ' ἀνθοςτόλιστο κιβοῦρι
 στ' ἀγγιγμά μου...
 κι ἦταν θάλεγες τὸ αἷμα Του
 πὺν ἔκανε χλωμὰ τὰ μάγουλα τῆς κόρης
 καὶ τὸ πένθος ἀβάσταγο
 τόσο πὺν νὰ πνίγει τὸ μῖσος...
 Μὰ δὲν ἔσθισε τὸ πάθος μας...
 ρουφήξιμο ὅ ἔνας τοῦ ἄλλου τὸ αἷμα
 στ' ἄγριο χόρτασμα τοῦ πλόθου
 κι ἡ γέψη του
 μὰς ἔφερε τὴν ἡδονή...

Νίκος Λίτσας
 (Οἰδίπους - ἀποσπάσματα)

Στὴν αἰτοράχη τ' Ἀγίου Ὁρους

Στὴν αἰτοράχη τοῦ Ἀγίου Ὁρους
 κάτω ἀπὸ βραχολούλουδα καὶ ἀστράκια
 ἀγγελάτορες τοῦ ὄρθρου
 λεδεντοκαλόγεροι
 στοῦ χρέους τὴν ὑποταγὴ
 πιστοὶ στρατιῶτες
 πλέκουν τὸν Ἀκάθιστο.

Στὴν λειτουργία τῶν δράχων
 σεμνοὶ καθαλαραῖοι μὲ πορφύρα φουσάτα
 γαρούφαλα καὶ παπαροῦνες
 σχίζουν τὸν οὐρανὸ
 καὶ ὄλον τὸ Κάτω κόσμον
 μὲ τὸ Μεγαλόσταυρο.

Ἀναθρεμμένοι μὲ τὸ κριθαρένιο
 γιορτινὸ καρδέλι
 ντυμένοι κορδέλα θαλασσὶ
 κύματα ἀνθόνερο
 σπαθίζουν τὸν ἀγέρα
 μὲ τῶν ἀγγέλων τὴ ρομφαία.

Βουνίσιοι τσοχανταραῖοι
 μὲ πρόσωπα χαραγμένα
 κεραυνὸ καὶ ἀγιάζι
 ταχμένοι στὸ μενεξεδι τῆς ὥρας
 νὰ φυλάττουν τὰ ἅγια τῶν ἁγίων.

Χρῆστος Μούρτζης